

Až dokedy, ó, Hospodine?! Či ma zabudneš naveky?

Dokedy budeš predom mnou skrývať svoju tvár?

Dokedy budem skladať rady vo svojej duši v noci,

trápenie nosiť vo svojom srdci vodne?

Dokedy sa bude povyšovať môj nepriateľ nado mnou!?

Pohliadni, ozvi sa mi, Hospodine, môj Bože;

osvieť moje oči, aby som neusnul na smrť;

aby nepovedal môj nepriateľ:

Premohol som ho, a plesali by tí, ktorí ma sužujú, keby som sa pohnul.

Žalm 13:2-5

Či sa aj my občas necítíme podobne, ako to opisuje Dávid v tomto Žalme? Opustení, Bohom akoby zabudnutí? Ako by sa nám Boh vzdialil a neodpovedal? Skleslí, strápení vo svojej duši, cítiac sa utlačovaní týmto svetom, prenasledovaní nepriateľstvom bezbožných? Vtedy nám neostáva nič iné len volať na svojho Boha v mene nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista, aby nás posilnil na vnútornom človeku, upevnil vo viere, rozhorlil v Duchu. Lebo naším cieľom a údelom je dobehnúť beh viery až do konca a prevziať víťazné.

V takých časoch, keď klesáme, keď cítime slabosť, keď máme pocit, akoby sme Bohu ani nepatrili, vtedy potrebujeme naplniť svoju myseľ a srdce slovami, ktorými vrcholí Žalm 13 (verš 6):

„Ale ja sa nadejem na tvoju milosť; moje srdce bude plesať v tvojom spasení.

Spievať budem Hospodinovi, lebo on dokoná za mňa.“

Kým Dávid hľadel dopredu očami viery na prichádzajúcu spásu, na prichádzajúceho Spasiteľa, my vyznávame vo viere, že je dokonané. Kristus vykonal aj dokončil na kríži dielo našej spásy. Kristus zástupne vykonal za nás aj dokonal pre našu spásu všetko potrebné. Ale aj my, podobne ako Dávid, ešte očakávame. V živej nádeji očakávame vykúpenie nášho tela, vzkriesenie z mŕtvych pri druhom príchode Pána. Očakávajme preto tak, že sa každý deň nadejeme na Božiu milosť. Očakávajme tak, že každý deň budeme plesať vo svojom srdci v Božom spasení. Očakávajme spievajúc Bohu. Lebo on dokonal za nás, a ešte aj dokoná, keď si nás príde vziať k sebe domov a uvedie nás do osláveného tela.